

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **M.K.**

zastoupený advokátkou JUDr. Marií Ludvovou
sídlem Dr. Šmerala 1181/6, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje**

sídlem 30. dubna 24, 702 00 Ostrava

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas doručenou žalobou ze dne 17.6.2019 se žalobce domáhal určení, že zásah žalovaného, spočívající ve vykázání žalobce ze společného obydlí na adrese R. 1061/64, O. – S. B. dne 21.5.2019, byl nezákonný.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že vykázání předcházelo zásah Obvodního oddělení policie Ostrava-Zábřeh dne 21.5.2019 kolem 18.45 hodin, kdy po hádce zavolał policii jak žalobce, tak jeho manželka Y. K. Policie zklidnila situaci a manželka odjela podat vysvětlení na služebnu. Žalobce téhož dne večer nejprve vzbudil telefonát ve 22.30 hodin, pak se dostavil policista P.P., žalobce byl ze společného obydlí (rodinného domu) vykázán v 22.45 hodin, současně obdržel potvrzení o vykázání. V rozporu s § 44 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., v platném znění (dále jen „zákon o policii“) nebylo uvedeno, kde si žalobce může vyzvednout úřední záznam o vykázání. Vykázání nebylo provedeno za účasti nezúčastněné osoby. Na místě podal námitky a dále podal písemné zdůvodnění námitek dne 23.5.2019. K námitkám mu bylo telefonicky sděleno, že se zamítají, písemné vyjádření k námitkám neobdržel, ani mu nebyl sdělen důvod zamítnutí. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 5.12.2013 č.j. 9 Aps 11/2013-39 je přitom správní orgán i přes neformálnost úkonu vykázání povinen vypořádat námitky přezkoumatelným způsobem. Žalobce byl zásahem policie citelně zkrácen na svých právech tím, že nemůže užívat dům, v němž má dosud trvalé bydliště a místo podnikání, ani přilehlé pozemky, které užíval na základě smlouvy o zřízení věcného břemene. Z domu si nemůže vzít své věci. Na základě tohoto vykázání bylo také prodlouženo jeho vykázání, o němž rozhodl Okresní soud v Ostravě předběžným opatřením. Žalobce byl společensky dehonestován tím, že Okresní soud v Ostravě nechal vyvěsit na vstupu k domu oznámení o vykázání. Zásah byl podle žalobce proveden na základě nepravdivého oznámení manželky, policie si její tvrzení dostatečně neprověřila, nezdokumentovala její zranění, které údajně utrpěla, ani nevyslechla případné svědky. Policie si mohla vyžádat vyjádření vykazované osoby. Žalobce s poukazem na rozsudek NSS ze dne 31.3.2009 č.j. 5 As 84/2008-81 charakterizoval své soužití s manželkou jako tzv. italskou domácnost, kde jsou oba účastníci v rovném postavení. Manželka mu toho dne, na jeho dotaz, proč jsou jeho věci vyházené ze skříně, začala vulgárně nadávat, proto také on vyhodil její věci na zem. Manželka do něj strčila, poškrábala ho na ruce, on ji rozhodně fyzicky nenapadl. Pokud jde o žalobcovy přestupky proti občanskému soužití, o žádném ze čtyř, uvedených v záznamu o vykázání, nebylo v době podání žaloby rozhodnuto.
3. V podání ze dne 20.9.2019 žalobce uvedl, že řízení o přestupku, který se měl stát 21.5.2019, bylo vůči žalobci zastaveno. Dne 22.5.2019 bylo jeho manželství s Y. K. rozvedeno, manželé spolu však nežili a nehosподаřili již od října 2018, žalobce obýval v domě jeden pokoj, občas používal společnou kuchyň a koupelnu. Nebyl tak naplněn požadavek společné domácnosti, který je podmínkou pro vykázání.

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že zákonné podmínky pro vykázání byly beze zbytku naplněny. Shrnul činnost policie v den zásahu i poté (vysvětlení ze strany žalobcovy tchýně M. M., vyřízení dvojích žalobcových námitek).
5. U jednání soudu žalobce uvedl, že vykázání nelze provést telefonicky. O vyřízení námitek byl vyrozuměn ze skrytého telefonního čísla, takže nevěděl, zda mu volá policie. I když vykázání již netrvá, bývalá manželka jej nadále odmítá pustit do domu. M. M. byla vyslechnuta až po vykázání, její výpověď nemůže být podkladem pro vykázání. Všechna uváděná přestupková řízení byla zastavena, skutky nebyly žalobci prokázány. Žalobce navrhl svůj výslech (k prokázání průběhu incidentu a postupu policie při vykázání), vyžádání přestupkového spisu k přestupku ze dne 21.5.2019, vyžádání informace od žalovaného, zda na oznámení o vykázání je žalobcův podpis, a výslech vykazujícího policisty P. P. (k prokázání postupu při vykázání).
6. V replice k vyjádření žalovaného uvedl žalobce nad rámec již dříve řečeného, že fyzické napadení Y. K. nebylo prokázáno a že po příjezdu hlídky v 18.45 hodin p. K. neuvedla, že by ji žalobce fyzicky napadl. Uváděná svědkyně M.M. nebyla vyslechnuta, bylo s ní hovořeno jen telefonicky, a to až následující den. Dále žalobce poukazoval na rozpory v tom, co uvedla M. M. policii a co při projednávání přestupku. O vyřízení námitek byl žalobce telefonicky informován jen jednou, platnost telefonické formy zamítnutí námitek je sporná. Vykázání nelze provést telefonicky. Žalobce byl vykázán telefonicky, když policista P. P. to sdělil žalobci do telefonu a následně se dostavil a předal žalobci potvrzení o vykázání, což má jen evidenční charakter. Úřední záznam o vykázání je datován 22.5.2019, ale žalobce jej obdržel až 12.6.2019. Rozhodnutí o vykázání žalobce, vydané Okresním soudem v Ostravě, bylo zrušeno Krajským soudem v Ostravě z důvodu překážky věci rozhodnuté.
7. Krajský soud v souladu s § 87 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Podle § 44 odst. 1 zákona o policii, lze-li na základě zjištěných skutečností, zejména s ohledem na předcházející útoky, důvodně předpokládat, že se osoba dopustí nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvláště závažného útoku proti lidské důstojnosti, je policista oprávněn vykázat tuto osobu z bytu nebo domu společně obývaného s útokem ohroženou osobou (dále jen „společné obydlí“), jakož i z bezprostředního okolí společného obydlí. Policista je oprávněn tuto osobu vykázat i v její nepřítomnosti.
9. V souladu s judikaturou (včetně žalobcem zmiňovaného rozsudku NSS ze dne 31.3.2009 č.j. 5 As 84/2008-81, jenž byl vydán za účinnosti předchozí právní úpravy, která však byla co do podmínek pro vykázání shodná s nyní platnou právní úpravou) je vykázání preventivním opatřením netrestního charakteru. Správní orgán musí reagovat bezprostředně, zjištění opatřuje zpravidla v časové tísní, jeho jednání však nesmí vykazovat známky libovůle. Krajský soud se proto soustředil na skutečnosti, které měl žalovaný k dispozici před vykázáním, a na jejich vyhodnocení žalovaným, s důrazem na to, zda na základě těchto skutečností bylo možno důvodně předpokládat, že se žalobce dopustí jednání uvedeného výše v bodě 8. tohoto rozsudku.

10. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 21.5.2019 ve večerních hodinách podala Y. K. vysvětlení na policii k incidentu z toho dne i k předchozímu soužití s žalobcem (manželem). Uvedla, že ona, její šestnáctiletý syn a žalobce bydlí v rodinném domě na adrese R. 64, O. – S. B., s žalobcem jsou manželé od roku 2012. Uvedla, že žalobce po ní chtěl, ať na něj přepíše část domu, ona nesouhlasila, žalobce začal být vůči ní agresivní, nejprve slovně, pak i fyzicky. V důsledku toho se léčila s depresemi a úzkostmi, měla tetanické záchvaty, léky bere dosud, v letech 2015 – 2016 musela vyhledat psychologa a psychiatra, nyní dochází k obvodnímu lékaři (uvedla jméno a adresu). Žalobcovu agresivní jednání a psychický nátlak vyvrcholil v roce 2016, kdy se obrátila na policii, a žalobce byl vykázán ze společného obydlí na 10 dnů. Poté přislíbil, že se bude léčit, ona mu uvěřila, jedenkrát byli společně v poradně, kde se jen pohádali. Situace se nezměnila, pokračovaly slovní urážky, pohlavky, strkání, žalobce ji natlačil na stěnu atd. Pokud zavolala policisty, žalobce se před nimi choval slušně a tvrdil, že ona si vše vymýšlí nebo zveličuje. Za poslední rok ji napadl nejméně 1x týdně. Podala návrh na rozvod, jednání mají 22.5.2019. V roce 2019 podala 2 oznámení na policii, přičemž v dubnu jí žalobce vyhrožoval, že ji zabije. Žalobce občas chytne amok a třeba dvě hodiny opakuje sprosté nadávky vůči ní. Kromě syna nebyl nikdy nikdo další přítomen napadání, žalobce si na to asi dává pozor. Incident dne 21.5.2019 vznikl tak, že v domě byli řemeslníci, museli kvůli elektroinstalaci vyklidit oblečení ze skříně. Žalobce začal rvát, že ona se nemá dotýkat jeho věcí, že jsou od prachu, a že ji zabije. Chytil ji za bundu, odstrčil od sebe tak, že narazila na prosklenou stěnu a dal jí políček. Na víc nečekala, vyběhla z domu a volala policii. Žalobce pak hovořil s policejní hlídkou a tvrdil, že ho napadla manželka, což ona popírá. Dále ze spisu vyplývá, že na místě přítomný syn uvedl, že u incidentu nebyl, byl vedle u babičky. K soužití matky s žalobcem uvedl, že se často hádali, žalobce jí sprostě nadával. Nikdy přímo neviděl fyzické napadení, ale viděl u matky modřiny nebo červenou tvář. Policie provedla také lustraci žalobce a zjistila, že žalobcovu jednání vůči manželce bylo řešeno od roku 2016, jsou záznamy o 4 řízeních (přestupky proti občanskému soužití – 2016 až 2019) a v roce 2016 byl žalobce vykázán ze společného obydlí na 10 dnů. Lustrací v systému ETŘ policie zjistila, že vůči žalobci byl pod č.j. (uvedena konkrétní značka z roku 2008) podán návrh na obžalobu pro trestný čin ublížení na zdraví vůči jeho tehdejší bývalé manželce T. K. Výpisem z rejstříku trestů bylo zjištěno, že v současné době (2019) nemá žalobce žádný záznam v rejstříku trestů.
11. Na základě skutečností uvedených v bodě 10. tohoto rozsudku použila policie metodu otázek SARA DN, s tím, že se žalobce sice nedopouští závažného fyzického nebo sexuálního násilí ani obecné kriminality, nemá pracovní ani finanční problémy ani problémy se závislostmi, ale vyhrožuje závažným násilím (zabitím), dochází ke stupňování agrese (od vykázání v roce 2016) a jsou informace o problémech v předchozích vztazích. Policie dospěla k závěru, že jsou splněny podmínky pro vykázání.
12. Krajský soud s tímto závěrem souhlasí. Policie nevycházela jen z vysvětlení žalobcovy manželky, ale i z dalších zjištění, která náležitě a logicky vyhodnotila v souladu s § 44 odst. 1 zákona o policii. Konkrétně měla k dispozici záznamy o předchozích incidentech, z nichž jeden v roce 2016 skončil vykázáním žalobce ze společného obydlí, a také záznam o návrhu na obžalobu z roku 2008 pro trestný čin ublížení na zdraví vůči žalobcově tehdejší manželce. Navíc vysvětlení Y. K. odpovídalo vyjádření jejího syna (nadávky ze strany žalobce, matčiny modřiny). Za těchto okolností dospěl také krajský soud k názoru,

že dne 21.5.2019 bylo možno důvodně předpokládat, že se žalobce dopustí vůči Y. K. jednání uvedeného výše v bodě 8. tohoto rozsudku.

13. S ohledem na výše uvedené má krajský soud za to, že policie si z hlediska § 44 odst. 1 zákona o policii dostatečně prověřila tvrzení žalobcovy manželky. Pokud žalobce v replice uváděl, že fyzické napadení Y. K. nebylo prokázáno, k tomu soud opakuje, že policie se zabývala důvodnými předpoklady pro vykázání, nikoli prokazováním napadení v rozsahu, jaký by byl na místě při vyšetřování přestupku či trestného činu. S ohledem na charakter uvedeného fyzického útoku (strčení – náraz na stěnu – facka) není soudu zřejmé, jak by měla být zdokumentována zranění. Policii nelze vytýkat ani to, že nevyslechla případné svědky, když podle shodných tvrzení žalobce a jeho manželky u incidentu nikdo další nebyl přítomen. Pokud jde o žalobní námitku, že si policie mohla vyžádat vyjádření vykazované osoby, k tomu krajský soud uvádí, že toto není výslovnou povinností policie před vykázáním (srov. § 44 až § 47 zákona o policii), a z žaloby se podává, že žalobce byl přítomen příjezdu hlídky policie v 18.45 hodin (policii volali oba účastníci incidentu...hlídka zklidnila situaci...), takže mu nic nebránilo, aby se k věci vyjádřil, případně též odjel podat vysvětlení. Pokud žalobce v replice uváděl, že po příjezdu hlídky v 18.45 hodin p. K. neuvedla, že by ji žalobce fyzicky napadl, k tomu soud uvádí, že to uvedla poté, kdy odjela k podání vysvětlení na služebnu policie. Pokud žalobce uváděl v podání z 20.9.2019, že s Y. K. nežili a nehosподаřili již od října 2018, a proto nebyla naplněna podmínka společné domácnosti, k tomu soud uvádí, že § 44 odst. 1 zákona o policii hovoří o odlišném pojmu s odlišným obsahem - o společném obydlí, nikoli o společné domácnosti, takže tato námitka je v tomto řízení bezpředmětná. Pokud žalobce tvrdil, že nešlo o nerovné postavení násilníka a oběti, ale o tzv. italskou domácnost, je třeba znovu poukázat na rozsudek NSS ze dne 31.3.2009 č.j. 5 As 84/2008-81, který se podrobně zabýval problematikou domácího násilí. Nerovné postavení mezi pachatelem a obětí je podle tohoto rozsudku významným indikátorem domácího násilí, avšak nikoli jediným. Mezi další patří opakovanost, zvyšování četnosti a postupná eskalace násilí, která zpravidla začíná drobným omezováním osobní svobody, urážkami a zesměšňováním, a přerůstá ve fyzické násilí, které může v horších případech končit i vážným ublížením na zdraví. Krajský soud v této souvislosti znovu připomíná, že žalobce byl již v roce 2016 vykázán ze společného obydlí, a i poté byla proti němu vznesena obvinění pro přestupky proti občanskému soužití. Pokud žalobce u jednání soudu argumentoval tím, že všechna uváděná přestupková řízení byla zastavena, není to z hlediska přezkoumávaného postupu policie rozhodující, neboť k zastavení řízení došlo až následně. Policie musela vycházet ze skutečností tak, jak jí byly známy dne 21.5.2019.
14. Z téhož důvodu soud souhlasí s žalobcem, že výpověď jeho tchýně následně po vykázání nemůže být podkladem pro vykázání. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že M. M. podala vysvětlení dne 22.5.2019. Žalovaný sice uvedl její vysvětlení mezi podklady pro vykázání v prvním rozhodnutí o žalobcových námitkách ze dne 23.5.2019, avšak toto následné pochybení nemá podle názoru soudu vliv na správné a zákonné vyhodnocení situace dne 21.5.2019, kdy se policie zabývala pouze zjištěními uvedenými v bodě 10. tohoto rozsudku. Z téhož důvodu se soud nezabýval žalobcem namítanými rozpory ve vyjádřeních M. M. před policií a v přestupkovém řízení.
15. Pokud jde o námitky proti vykázání, z obsahu správního spisu vyplývá, že je žalobce uvedl jednak 21.5.2019 při vykázání, a dále pak písemně dne 23.5.2019. O prvních námitkách bylo konkrétně rozhodnuto s datem 23.5.2019 pod číslem listu 11 (oznámeno

žalobci telefonicky téhož dne), o druhých námitkách též s datem 23.5.2019 pod číslem listu 15 (oznámeno žalobci telefonicky dne 27.5.2019). K tomu je třeba říci, že zákon o policii neuvádí, jakým konkrétním způsobem mají být námitky proti vykázání vypořádány, ani nezakotvuje povinnost policie doručit vyřízení námitek vykazované osobě ve formě rozhodnutí. V souladu s judikaturou (např. žalobcem zmiňovaný rozsudek NSS ze dne 5.12.2013 č.j. 9 Aps 11/2013-39) se na vyřízení námitek nevztahují ustanovení správního řádu, nicméně musí být vyřízeny přezkoumatelně, tj. musí být patrno, jak a z jakých důvodů byly vypořádány. Pokud tedy žalobce v žalobě namítl, že neobdržel písemné vyjádření k námitkám, krajský soud to nepovažuje za chybu a uvádí, že správní spis obsahuje písemná vyjádření k žalobcovým námitkám, která jsou konkrétní a přezkoumatelná, a že žalobce o nich byl informován telefonicky, přičemž mu nic nebránilo v tom, aby se dostavil na policii, nahlédl do spisu či si vyžádal písemné vyjádření k námitkám od policie. Žalobcovo tvrzení u jednání, že byl vyrozuměn ze skrytého telefonního čísla, takže nevěděl, zda mu volá policie, a to pouze jedenkrát, považuje soud za účelové, když z žaloby samotné je zjevné, že žalobce podával dvojí námitky a k těmto námitkám mu bylo telefonicky sděleno, že se zamítají – přičemž ani v náznaku z žaloby neplynou jakékoli žalobcovy pochybnosti o tom, s kým mluvil po telefonu.

16. Z obsahu správního spisu soud dále zjistil, že jeho součástí je listina – poučení vykázané osoby ze dne 21.5.2019, v níž je mj. výslovně uvedeno, kde si vykázaná osoba může vyzvednout kopii úředního záznamu o vykázání. U žalobcova jména a příjmení na této listině je poznámka: odmítl podepsat. Podle názoru soudu tedy policie neporušila § 44 odst.3 zákona o policii, žalobce měl možnost dozvědět se, na jaké adrese bude k vyzvednutí úřední záznam o vykázání. Zároveň je třeba poukázat na § 45 odst. 2 písm. d) zákona o policii, podle něhož má vykázaná osoba právo vyzvednout si kopii úředního záznamu o vykázání u příslušného útvaru policie. Jedná se o právo vykazovaného, nikoli o povinnost policie doručovat vykazanému tento úřední záznam. Žalobcova námitka, že úřední záznam je datován 22.5.2019, ale on jej obdržel až 12.6.2019, je tedy zcela bez významu.
17. Krajský soud rozhodně nesdílí žalobcův názor, poprvé uplatněný až u jednání soudu, že byl vykázán telefonicky. Podle obsahu správního spisu, a koneckonců i podle žaloby, byl žalobce nejprve kontaktován policistou telefonicky, poté se policista dostavil osobně na místo, vyplnil tam potvrzení o vykázání, zaznamenal žalobcovy námitky a převzal od žalobce klíče. O telefonické vykázání by se pojmově mohlo jednat pouze pokud by po telefonátu již nic dalšího ze strany policie nenásledovalo. V daném případě byl žalobce vykázán ústně na místě samém v souladu s § 44 odst.3 zákona o policii. Tuto dodatečnou žalobní námitku má soud za účelovou a lichou.
18. Krajský soud neprováděl u jednání žádný z žalobcem navržených důkazů. Průběh vykázání je dostatečně a shodně popsán jak ve správním spise, tak v žalobě. Incident, který předcházel vykázání, byl sice důležitým spouštěčem dalšího dění, avšak zároveň jen jedním z dílků celkové mozaiky, na základě níž se policie rozhodla zasáhnout. Navíc, jak již bylo uvedeno výše, žalobci zjevně nic nebránilo v tom, aby také on podal dne 21.5.2019 vysvětlení incidentu policii – pak by policie musela do svého rozhodování zahrnout i žalobcovu verzi, a tím by se otevřela možnost soudu vyhodnotit úvahy žalovaného předcházející vykázání, a to včetně údajů uvedených žalobcem. Soud také nepovažoval za nutné připojit si přestupkový spis vedený ohledně incidentu ze dne 21.5.2019, neboť předmětem tohoto řízení je postup policie při vykázání, nikoli přezkum přestupkového řízení. Pokud jde o žalobcův podpis na „oznámení“ (potvrzení) o vykázání, tato listina je

součástí správního spisu, jeho obsah byl sdělen u jednání, s tím, že žalobce tuto konkrétní listinu podepsal (k tomu ještě dále v bodě 21. rozsudku).

19. Pokud žalobce namítal, že byl vykázáním citelně zkrácen na svých právech, k tomu soud uvádí, že vykázání je již z podstaty citelným zásahem do práv vykazovaného. Úkolem soudu je pak zjistit a posoudit, zda tento konkrétní zásah byl zákonný či nezákonný.
20. Pokud žalobcovy námitky směřovaly vůči činnosti Okresního soudu v Ostravě při a po vydávání rozhodnutí o předběžném opatření, směřovaly mimo rámec činnosti soudu ve správním soudnictví – v tomto řízení je předmětem vykázání provedené dne 21.5.2019 Policií ČR.
21. Podle § 47 odst. 2 zákona o policii, při provádění úkonů souvisejících s vykázáním policista zajistí přítomnost nezúčastněné osoby; to neplatí, hrozí-li nebezpečí z prodlení. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že v potvrzení o vykázání ze dne 21.5.2019 je uvedeno, že vykázání nebylo provedeno za přítomnosti nezúčastněné osoby z důvodu pozdních nočních hodin. Z listiny je patrné, že policista vykázal žalobce ve 22.45 hodin, poté bylo sepisováno toto potvrzení, zaznamenány žalobcovy námitky, žalobce odevzdal klíče a podepsal tuto listinu, odevzdání klíčů proběhlo ve 23.20 hodin. Časové údaje odpovídají žalobě (policistův telefonát ve 22.30 hodin, vykázání o 15 minut později). Důvod, uvedený policií, neodpovídá výše uvedenému zákonnému ustanovení, nicméně žalobcova námitka je zcela obecná a není z ní nikterak patrné, jakým způsobem a s jakou intenzitou se zrovna tato okolnost projevila v případném zkrácení žalobcových práv. Soud po zvážení všech okolností daného případu dospěl k závěru, že policie postupovala vůči žalobci korektně, bez známek libovůle, a neshledal, že by žalobce nepřítomností nezúčastněné osoby nějak utrpěl.
22. Pokud žalobce namítal, že si z domu nemůže vzít své věci, krajský soud i tuto námitku vyhodnotil jako příliš obecnou. Vykazovaná osoba má v souladu s § 45 odst. 2 písm. a) a b) zákona o policii právo vzít si ze společného obydlí své osobní a další věci, žalobce však neuvedl, zda mu v tomto jeho právu někdo bránil, kdy ani kdo, či zda svého práva pouze nevyužil. Žalobce přitom byl již jednou ze společného obydlí vykázán (v roce 2016) a soud pokládá za nepravděpodobné, že by si žalobce předchozí průběh zásahu nepamatoval. Pokud žalobce namítal, že ho teď již bývalá manželka nadále odmítá pustit do domu, námitka míří zcela mimo toto soudní řízení, jehož předmětem je, jak již bylo několikrát řečeno, postup policie při vykázání žalobce ze společného obydlí dne 21.5.2019.
23. S ohledem na výše uvedené lze tedy uzavřít, že zásah byl sice zaměřen přímo proti žalobci a ten jím byl zkrácen na svých právech, nejednalo se však o zásah nezákonný. Znaky nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s.ř.s. musí být naplněny kumulativně – pokud kterýkoli z nich chybí, není možno žalobě na ochranu před nezákonným zásahem vyhovět. Krajský soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s.ř.s.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 30. ledna 2020

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje